

[Justitsministeren.]

at konstituere sig som det udvalg, han havde ønsket. Jeg forstod, at udvalgets flertal var enigt med mig i, at dette kunne ikke være meningen, så begrænset som udvalgets opgave var. Ikke desto mindre har jeg fundet det rigtigt at give udvalget, hvad det ærede medlem også erkendte, en række oplysninger.

Et andet problem blev rejst ved dette forslags første behandling og rejst særlig stærkt af det ærede medlem hr. Aksel Larsen, nemlig spørgsmålet om telefonaflytning og brevcensur. Med hensyn til telefonaflytning henviser jeg til, at vi i 1954 gennemførte en tilføjelse til retsplejeloven, hvori der blev fastsat meget detaljerede regler om, hvornår telefonaflytning må finde sted: altid efter retskendelse. Der er undtagelsestilfælde, om hvilke jeg vil sige, at de bruges ikke og har ikke været brugt. Men altså: altid efter retskendelse, tidsbegrænset, begrundet over for domstolene. Jeg henviser endvidere til, at brevcensur er der fastsat regler for i retsplejeloven. Om det konkrete tilfælde vil jeg gerne oplyse, at det ærede medlem hr. Aksel Larsen siden 1945 — hvad der ligger forud for 1945, kan jeg ikke vide — ikke har været genstand for nogen sådan foranstaltning, hverken telefonaflytning eller brevcensur.

Må jeg afsluttende gøre nogle få bemærkninger om det foreslåede kontrolorgan. Det får den dobbeltopgave at føre tilsyn med efterretningstjenestens registrering og at godkende videregivelse til andre styrelser af oplysninger angående enkeltpersoner. I denne forbindelse vil jeg gerne understrege, at det er en misforståelse, når man tror, at militæret, ja, endog hjemmeværnet, skulle føre personregistre svarende til politiets efterretningstjeneste. Det er ikke tilfældet. Har militæret brug for oplysninger om personer, henvender militæret sig til politiet.

Den hovedopgave, udvalget har, er fastlagt i dette, at udvalget skal godkende videregivelse af oplysninger. Det lægger jeg afgørende vægt på, fordi netop gennem dette, at man i det konkrete tilfælde vurderer, om de oplysninger, der foreligger, i almindelighed har relevans, eller om de i det konkrete tilfælde har relevans over for netop den pågældende styrelse, netop derigennem får udvalget adgang til i detaljer

at fastlægge de fremtidige retningslinjer for registrering.

Det ærede medlem hr. Iver Poulsen tror jeg har lidt misforstået sagen. Jeg peger på, at under punkt 3 hedder det:

„Udvalget holdes underrettet om de til enhver tid fulgte retningslinjer for registrering.“

Og det hedder videre i punkt 6:

„Ethvert spørgsmål vedrørende punkterne 3 og 4 kan af udvalget eller et medlem af dette forelægges for justitsministeren.“

Meningen hermed er altså, at hvis et eller flere medlemmer af kontroludvalget mener, at de retningslinjer, der følges, og hvorom udvalget er underrettet, er urigtige, forkerte eller misvisende, har udvalget eller de pågældende medlemmer adgang til over for justitsministeren at gøre deres synspunkter gældende, og det bliver da hans, subsidiært den samlede regerings, ansvar, om retningslinjerne skal ændres. Anderledes ligger det, hvor det drejer sig om den rent konkrete videregivelse af oplysningerne. Jeg henviser i denne forbindelse til de bemærkninger, det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen gjorde om denne sag.

Må jeg i øvrigt her tilføje, at forsvaret, som naturligt er, vil være den største rekvirent af oplysninger. Henimod 75 pct. af samtlige forespørgsler til politiets efterretningstjeneste hidrører fra forsvaret, og deri er vel intet ejendommeligt. Til de, om jeg må bruge det udtryk, store kunder hører naturligvis også udenrigstjenesten og politiet selv.

I denne forbindelse vil jeg yderligere tilføje, at fjernelsen af nu eller fremover betydningsløse oplysninger i efterretningstjenestens arkiver har givet anledning til megen debat, og herom vil jeg gerne sige, at gennem lang tid har en sådan udskillelse faktisk fundet sted. Det er hensigten at intensivere den i det omfang, arbejdskraft haves, og det er klart, at en sådan udrensning også vil være i efterretningstjenestens egen interesse. Og lad mig tilføje, hvis det kan berolige — ikke alle naturligvis — at betydningsløse oplysninger, som måtte være indgået tidligere, efter sagens natur ikke vil blive videregivet.

Jeg vil altså anbefale tingets medlemmer at stemme imod det fremsatte forslag til